

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1312 Usque Ad Annum 1351

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1767

VD18 9011826X

§. 18. Beatus Henricus Tarvisinus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66305)

nos viginti quinque celebraverat. Illi, Sæcul. XIV.
 de quo nunc agimus, intererant Ta- A.C. 1315.
 stæ, Vafati, Lascuræ, Lactoræ, Iluronis,
 & Bajonæ Episcopi cum Oratoribus re-
 liquorum Antistitum Suffraganeorum.
 Id Concilium condidit quatuor cano-
 nes, quorum tertius condemnat erro-
 rem, quo Sacramentum pœnitentiæ da-
 mnatis ad ultimum supplicium quanquam
 poscentibus denegatur. Cæteri canones
 attinent ad tuenda jura & immunita-
 tes Ecclesiæ. Subjungitur hujus con- *Gall. Chr.*
 cilio atque priorum confirmatio facta per *to. I. p. 101.*
 Guilielmum Flavacurtium, qui Amaniaeo
 successit anno 1320.

§. XVIII.

Beatus Henricus Tarvisinus.

Hoc anno 1315 Tarvisii obiit Vir fan-
 ctus Henricus nomine, Bolzani Bri-
 xinum inter ac Tridentum in Tiroli na- *Boll. to. 25;*
 tus: qui adhuc juvenis ab hæretico- *p. 368. 371.*
 rum odio sibi cavendi gratia e patria e-
 gressus sua Tarvisium venit, ubi labore
 manuum sibi victum comparabat. Ita
 vivebat diu, tribuens pauperibus lucelli
 partem, & ad occulta pietatis exerci-
 tia se continenter applicans. Postquam
 senectus necessarias ad laborandum vi-
 res ei ademerat, totum se rerum cœ-
 lestium contemplationi dedit, ac mendi-

Sæcul. XIV.
A.C. 1315.

cato victitans non plus, quam pro qualibet die opus habebat, sibi sumpsit, reliqua egenis aliis contulit. Hominis commiseratione captus Notarius quidam Jacobus Castegnolius ei domum recepto suam intimo in cavædio parvum concessit cubiculum; ubi absconditus vir bonus inter afflictationes corporis longissime senium produxit suum. Quoties skips, quam acceperat, non sufficiebat, quod deerat, supplebat Notarius ejus hospes. Quantocunque studio abdebat se Henricus, magnopere tamen innotuit, præcipue per suam in pauperes alios charitatem. Rigo dicebatur per diminutionem nominis *Arrigo*, quod Italice idem est ac Latine Henricus.

Comi & amoeno erat eloquio: atque dum pueri aliive per malitiam vel insultitatem verbis aut factis liberioribus eum impetebant, tam æquo modestoque rem ferebat animo, ut bene precaretur insultantibus. Officiis divinis, præsertim sacrificio summa religione aderat, sacram globulorum corollam assidua versans manu: nec enim sciebat legere. Properabat cunctas ad conciones, quæ tum in cathedrali, tum in coenobiorum templis habebantur, & a nulla abesse voluisset, si potuisset fieri: sed & fidei memoria retinebat, quæ in eis capiebat, omnia. Mens illi erat tam tenera, ut

con-

confessionem sacram singulis diebus faceret, & pro erratis haberet vel minimos virtutum defectus, veluti volantem avem lætis aut curiosis spectasse oculis.

Sæcul. XIV.
A.C. 1315.

Ad Deum excessit anno 1315 die Martis 10 Junii: & actutum populus ad ædes Notarii, qui hospitio illum exceperat, turmatim accurrit clamans: Vir sanctus obiit. Quæ in exiguo ejus cubiculo conspecta sunt, utensilia erant instrumenta piæ inclementiæ; tres lectuli, unus e sarmentis, ex funibus crassis alter, tertius e paleis ad cubandum mollius; ligni truncus brevior pro pulvino; cilicium ex contortis restibus, quo diu noctuque indutus erat; flagellum, ac rotundus filex: isto tutuderat pectus, illo tergum acriter conciderat. Omnia in sacrarium templi primarii portabantur ibi asservanda: sed multi privati particulas inde rapiebant. Concurfus ad pompam funebrem erat tantus, ut ad cathedrale templum corpus ægerrime deferretur; quod ibi expositum ad octavam usque diem relinqui debuit: tum in sandapila faxea fuit conditum. Fiebant illic tot miracula, ut Magistratus tres notarios, qui ea conscriberent, designaret. Et vero a duodecima Junii usque ad decimam octavam ducenta septuaginta sex collecta sunt. Beati Henrici vitam paulo post litteris mandavit

Sæcul. XIV. Dominicus Baonus Tarvisinus Episcopus,
A.C. 1315 ejus virtutum testis oculatus.

§. XIX.

Raymundi Lulli mors.

Hic annus etiam Raymundi Lulli postremus fuit. Post Viennense concilium, quo durante consiliorum suorum executionem impetrandi gratia in ea urbe aliquamdiu hæserat, Parisios rediit: tum Messanam, inde an. 1314 Palmam insulæ Balearium Majoris urbem principem petiit: demum in Africam delatus secundo Bugiam venit. Ibi primum Christianos inter mercatores abditus coepit secreto loqui cum Musulmannis sibi faventibus, quos jam informaverat. Cum eos confirmasset in fide, se diutius continendo impar in foro Christianæ religionis laudes contenta voce promulgabat, addens se mirari stultitiam illorum, qui fiduciam suam infami Mahometis in doctrina ponerent. Ad me quod attinet, inquit, paratus sum seu argumentis, seu vitæ meæ impendio demonstrare, gratiam & salutem humani generis non inveniri præterquam in fide JESU Christi Domini mei. Mementote me illum esse, quem vestri Principes antehac his e locis ac Tuneto expulerint. Rationibus meis victos se quod sentirent, metue-

Sup. l. 91.
 §. 59.
Boll. to. 23.
 p. 648 n. 79.
 p. 678.